

Одинець Тетяна

студентка

Науковий керівник: д.е.н., Гуржій Н.М.

Запорізький національний університет

м. Запоріжжя

СТАНДАРТИЗАЦІЯ ЯК МЕТОДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ПРОДУКЦІЇ

Однією із умов асоціації України з ЄС є дотримання Україною міжнародних стандартів виготовлення продукції. Міжнародною вимогою сучасного ринку є її відповідність багатьом факторам, таким як якість, безпека при виробництві, екологічність та багато інших. Більшість кількості підприємств України функціонують без дотримання міжнародних стандартів ринку, наприклад, ISO 9000, 22000, які були введені як основа вітчизняних стандартів. Така діяльність знижує конкурентоспроможність та рентабельність підприємства не лише на міжнародному, але й на вітчизняному ринку. Змінивши підхід до управління виробництва продукції, це призведе до зміни факторів (економічних, екологічних, ін.), що впливають на господарювання.

Проблему управління якістю та виготовленню продукції, висвітлює досить багато вітчизняних та зарубіжних вчених, а саме: Лучишина К.Л., Мартиненко В.О., Мельник Л.Г., Михайлова Л.І, та інші. Проте, це питання є досить актуальним та не має поки що єдиного вирішення, тому потребує додаткових досліджень [1].

У сучасних ринкових умовах стандартизація є необхідною умовою управління якості та конкурентоспроможності продукції.

Стандартизація – це встановлення та запровадження стандартів (встановлення єдиних обов'язкових вимог щодо типу, розміру, якості, норм й інших особливостей продукції та послуг) з метою досягнення оптимального ступеня впорядкування у певній сфері [2].

Мета та основні завдання стандартизації залежать від рівня розвитку країни та вирішують питання, щодо співробітництва на міжнародному ринку. Головна ціль стандартизації полягає у підвищенні якості продукції, її конкурентоспроможності, захисті прав споживачів, розвитку науково-технічного прогресу, недопущенні природних та технічних катастроф та співробітництво з іншими країнами.

Поліпшення якості та підвищення конкурентоспроможності товарів (процесів, робіт, послуг) можливе тільки на основі стандартизації. Вона допомагає більш швидко і ефективно вирішити проблеми спеціалізації, транспортування, визначити потрібні технологічні умови виробництва продукції і переробки сировини, здійснити контроль за якістю продукції та дотримання всіх необхідних стандартів [3].

Оптимізувавши систему управління стандартизацією ми не лише зробимо якийсь окремий продукт чи компанію якісною та конкурентоспроможною, а й підвищимо значимість країни на міжнародному ринку та й створимо благополуччя споживачів.

Список використаних джерел

1. Лучишина, К.Л. Основи формування інтегрованої системи управління якістю аграрних підприємств [Текст] / К.Л. Лучишина // Агросвіт. – 2010 р. – № 21. – С. 56 – 60.
2. Пояснювальна записка до проекту Закону України “Про внесення змін до деяких Законів України” (щодо стандартизації та обов’язкової сертифікації) [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://www.chamber.ua/maillist/adv_com_update/docs/Explanatory_Note_1363.pdf.
3. Шальман, Т. Виробники, які дбають про свою репутацію, проходять добровільну сертифікацію [Текст] / Т. Шальман // Урядовий кур’єр. – 2012. – № 47. – С. 5.

Ожелевська Тетяна

к.е.н., доцент

Бєбкевич Катерина

студентка

Київський національний торговельно–економічний університет
м. Київ**АГРОХОЛДИНГИ В УКРАЇНІ**

Прорахунки у проведенні аграрної реформи, відсутність необхідних інституціональних й правових умов для ефективного ведення малого та середнього агробізнесу, продовження мораторію на продаж сільськогосподарської землі та низький рівень орендної плати за її використання створюють в АПК України сприятливі умови лише для розвитку великого агробізнесу, зокрема агрохолдингів – замкнутих вертикально інтегрованих структур, які мають закритий цикл від вирощування сільськогосподарської продукції як сировини, до її переробки та кінцевої реалізації. Агрохолдингам властиві поглиблена спеціалізація діяльності її складових організаційної структури та здійснення сільгоспвиробництва на розосереджених по сільських територіях й орендованих землях. Основу ж агрохолдингів становлять поглинуті або підконтрольні сільськогосподарські підприємства. Материнська компанія агрохолдингів спеціалізується на фінансово–інвестиційній діяльності, головними підприємствами – трейдери у країнах ведення діяльності займаються маркетингово–торгівельною діяльністю, філії спеціалізуються на переробці та зберіганні сільгосппродукції. [1, с.5–6]. Саме за діяльністю агрохолдингів Україну знають у ділових колах світу.

Виникнення й розвиток агрохолдингів в Україні є процесом об’єктивним і має під собою певне підґрунтя та передумови. До техніко–економічних переваг агрохолдингів належать: сприятливі умови для залучення іноземних інвестицій; високий рівень продуктивності праці, використання кваліфікованих фахівців; економія капітальних і експлуатаційних витрат за рахунок ефекту масштабу; формування великих товарних партій однорідної продукції, виведення їх на віддалені, в тому числі, зарубіжні ринки, оминаючи місцеві монополіні посередницькі структури; більші можливості для раціональної організації виробництва та налагодження ефективного менеджменту;